

ernes og kapitalens frie bevægelighed skal stå over alle andre hensyn.

Hvad betyder det i praktisk politik? Jo, det betyder f.eks., at hvis EU siger, at dyr skal kunne køres rundt i hele Europa, som var de en pose spaghetti, må vi i Danmark ikke sige, at dyrene skal køres til det nærmeste slagteri, fordi det er mest dyrevenligt. Nej, for så er det en teknisk handelshindring, så kan man jo ikke køre dyr fra Spanien til et slagteri i Hjørring.

Hvis EU siger, at der skal være nitrit i økologisk spegepølse, må vi heller ikke sige, at der ikke skal være nitrit i økologisk spegepølse. Så er det nemlig en teknisk handelshindring, så er det konkurrenceforvridende, så kan man jo ikke sælge økologisk spegepølse med nitrit fra f.eks. Spanien til Ungarn eller fra Ungarn til Danmark.

Kl. 16.50

Vi kan heller ikke sige, at vi vil forbyde bromerede flammehæmmere i elektriske apparater, fordi de er hormonforstyrrende og kræftfremkaldende. Så vil vi nemlig også få at vide, at det er altså også en teknisk handelshindring, og det er også konkurrenceforvridende.

Det er den dagsorden, man styrker ved at styrke EU-forfatningen. Med EU-forfatningen ser vi f.eks., at principperne om varernes frie bevægelighed nu bliver cementeret i noget, som er en decideret EU-forfatning. Man giver det en højere status, fordi det kommer direkte ind i EU-grundloven, og man styrker også de institutioner, som præcis kæmper for dagsordenen om, at varernes frie bevægelighed skal gå forud for alt andet.

Til det må man bare sige, at institutioner jo ikke er neutrale. Vi har hørt fra nogle medlemmer her i salen i dag, at institutioner bare skal være neutrale, men sådan er det jo ikke. Når man giver magt til en institution som EU-Kommissionen, som vel at mærke er den eneste institution i hele EU, som må fremlægge lovforslag i EU-regi, uanset om f.eks. Folketinget skulle være enig om at fremlægge lovforslag, ja, så bliver det ikke til noget, før EU-Kommissionen nikker godkendende til det.

Lige præcis EU-Kommissionen og den dagsorden, EU-Kommissionen står for, bliver netop styrket med EU-forfatningen, for EU-Kommissionen er ikke en neutral kamplads. I stedet for at tale om en kamplads burde man måske i virkeligheden hellere tale om et terræn, og man må bare konstatere, at EU og de institutioner, som bliver styrket med EU-forfatningen, er et dårligt terræn, når det gælder om at kæmpe for sociale

rettigheder, kæmpe for miljø og kæmpe for mere demokrati. Også derfor er EU-forfatningen et skridt i den forkerte retning.

Også med hensyn til den tredje verden er der utrolig store problemer, og det er specielt, fordi EU-Kommissionen – igen Kommissionen – spiller en meget central rolle her og får eneret til at lave politiske aftaler på handelsområdet på vegne af alle medlemsstaterne. Vi har allerede set, hvordan EU-Kommissionen opfører sig over for den tredje verden, bl.a. når den forhandler i Verdenshandelsorganisationen WTO. Den opfører sig simpelt hen usselt. Den opfører sig som en bølge og tvinger tredjeverdenslandene til at åbne deres markeder, privatisere og udlicitere og lade store europæiske og amerikanske firmaer komme til.

Det er den dagsorden, som EU-Kommissionen kører, og det har den gjort i mange år. Der er intet modspil til USA her, faktisk forholder det sig lige omvendt. EU-Kommissionen er faktisk den værste af alle på internationalt plan i øjeblikket, og vi må bare konstatere, at EU-Kommissionen får mere magt og oven i købet vil kunne lave handelsaftaler om uddannelse og sundhed og privatisering på disse områder og vende tilbage med dem til EU, hvilket vil være et yderligere pres i retning af, at EU-landene skal godkende den slags aftaler, selv om det vil give mere liberalisme og mere marked i også de sektorer.

Man bliver også nødt til at se hele fleksibilitetsbestemmelsen i denne sammenhæng. Flexibilitetsbestemmelsen giver EU-lederne lov til at overføre mere suverænitæt fra det enkelte land til EU, uden at der nødvendigvis behøver at være folkeafstemning i f.eks. Danmark. Man må sige, at det er også en artikel, som kan bruges til at fremme liberalisering, foruden at den er udemokratisk. Flexibilitetsbestemmelsen i den nuværende Nicetraktat hedder gummiparagraffen og gælder kun i det indre marked, mens fleksibilitetsbestemmelsen nu kommer til at gælde på hele forfatningens område, som vi f.eks. har set ved elliberaliseringerne. Salget af elsektoren i Danmark er blevet gennemført ifølge den slags bestemmelser.

Sidst, men ikke mindst, er der også hele det demokratiske spørgsmål. Som udgangspunkt skal alle beslutninger tages med et flertal, og vi får en præsident og en udenrigsminister, som sammen skal repræsentere Unionen udadtil. Vi får mere magtoverførelse af mange flere områder til EU, og vi får i det hele taget en mere ude-